

ТРИГЛАВ И РОЗИТЕ

автор: gumpel Румяна Пелова - творец

Както много често се случва в живота, съдбата си знае работата и те запраща на точното място, за да те срещне с точните хора. Едно артпътешествие ме отведе в с. Тъжа в Калоферския Балкан и ме събра с половин дузина ентусиасти, с които вибрирахме на една и съща честота от възприятия и мислене. В къщата за гости "Триглав и рози" се роди и идеята за тази приказка.

От край време селото, за което става дума в нашата история се наричало Тъжа. Тъжни били жителите му, защото триглав змей високо в планината пазел древно имане в тайнствена пещера. Селяните били длъжни всяка седмица да довеждат по една угоена овца пред входа на пещерата, а в началото на месец юни оставяли и по една девойка в дар на кръвожадния звяр. Ако момичето не му харесвало, той го умъртвявал и захвърлял върху скалите в близката пропаст.

По времето, в което върлувало страшното чудовище, в селото живеела девойката Анаста с двамата си природени братя и стария си баща.

Няма да описвам хубостта на момата, само ще кажа, че била равностойна на нейната доброта, човеколюбие и благородство. Братята ѝ, напротив, били пресметливи, зли и алчни.

Дошло време и нашата девойка да поеме по пътя към лобния връх. Анаста се сбогувала с близките си и тръгнала нагоре, като носела в ума си злокобния план, в който я посветили братята ѝ.

Виждайки я за пръв път обаче, змеят доволно заклатил трите си глави и изригнал от ноздрите си бял, розов и червен пламък.

Анаста, макар че се страхувала от неизвестността, веднага започнала да шета из пещерата. Видяла в дъното ѝ купчини злато, сребро и бисери, а в най-прикътания ъгъл стояла саксия с посадени в нея бяла, розова и червена, коя от коя по красиви и дъхави рози.

Точно в полунощ змеят се преобразил на трима снажни момъка, еднакви като три капки вода. Отличавало ги само цветът на очите им - единият бил с бели, другият с пепеливорозови, а третият - с кървавочервени очи. Анаста им се поклонила ниско и ги нагостила щедро с ястията, които била приготвила през деня, като им дала да пият и вино с накиснати в него сънотворни билки, след което четиримата мирно и тихо легнали да спят.

Само огънят в огнището припуквал тревожно...

Когато обитателите на пещерата се унесли в сън, девойката усетила тих шум и през мигли видяла братята си да се промъкват край нея. Тя обаче продължавала да лежи неподвижно, но наблюдавала внимателно действията им.

Видяла как единият ѝ брат взел трите рози и ги хвърлил в огъня, а после, заедно с другия натоварили колкото могли от имането и без дори да се обърнат към нея, напуснали змейското леговище.

Тогава Анаста станала бързо и погледнала в огъня. Бялата и червената роза били изгорели, само розовата все още не се предавала на пламъците. Девойката влязла в огъня и я извадила. Лошото обаче не я подминало, защото огънят обжарил ръцете и краката ѝ.

При изгрев слънце, девойката се върнала в родната си къща и какво да види - първият слънчев лъч, който осветил змейското злато направил така, че то да се изпари, а двамата ѝ братя полудели от злоба и алчност, че го губят.

Останала само полубогорялата девойка с розовата маслодайна роза в ръка, която засадила в градинката си и която в последствие дала началото на маслодайните розови масиви в околността.

Какво се случило по-нататък ли?

Старият ѝ баща излекувал огнените следи с извлек от рози, които освен ароматни били и лековити, а на третата година от злокобната случка дошъл знатен момък с пепеляворозови очи и поискал ръката на Анаста. Девойката на драго сърце му отдала душата и тялото си, защото това бил оцелелият брат от Триглавия змей. Спасявайки розата, момичето го освободило от проклятието, което го превръщало в чудовище, докато другите му братя загинали в мига, в който изгорели и розите им, символи на душите им.

Години минали оттогава. Селото продължава да се нарича Тъжа, а върхът надвиснал над него - Триглав.

А наследниците на Анаста и момъка от змейско потекло бяха любезните домакини на уютната къща "Триглав и рози".

Няма да ви описвам какво се случи по времето на това тайно пътешествие, защото то ще загуби от магията си, само ще кажа, че успях да се завърна към себе си и след него се чувствам като напълно прероден човек.